

Hangterjedés akadályozott terekben

Tulajdonképp biztos vagyok benne,
 hogy az akarat lök ki a tudatból.
 A Nagy Mozgató mindig lefelé irányít,
 a korlátozott mozgástér pedig egyenlő a behatárolt léttel.
 Nehéz az időt betartani,
 hat óra pontosan tizenkét egységet jelent.
 A társalgásban felhígulunk.
 Lehetne máshogy is.
 Lehetnének jobban. Lehetnének egyedül.
 Arctalanok lesik, mikor magyarázhatják
 látható helyen lévő tetoválásuk szimbólumértékét.
 Mint mikor takarítatlan hotelszobába lépsz be,
 fogkefe a földön, krém a szekrény ajtaján,
 nedves törölköző a véres, több napja gyúrt ágynemű között.
 Kimosott száj, megtisztult test.
 Micsoda rumli.
 Kicsúszik a kézből az érzékelés.
 Mivel a folyamat ismétlődő,
 emléket gyártani értelmetlen,
 sőt pusztá gazdaságosságból tűnik el ez a tartam,
 a testek szaga elpárolog,
 de a mozdulat elhalt zaja talán megfogható
 egy zavart frekvencián.

Terek: közös

Szárazon rágjuk a zabpelyhet,
hogy ideggörcsbe ránduljon az,
akit minden mozdulatunk zavar.
Kiaggathatnálak csipeszekre,
hiszen a tér szűk és osztott.
Itt, most nem számítanak a nagyok,
az intertextualitás lepattan a falakról.
Be is nőhetne minket a gaz.
Mozgásunk vonala egyenes, sőt célzott,
nem térít le semmi a gazdaságosságról.
Igaz, a részek sikamlósak,
érezhetően rossz alapokon állok.
Szemben. Másokkal.
Minden kinyújtott kéz egy újabb megnevezés.

Terek: otthon

Szeretnék bátor lenni.
Bátor és erős.
De gyökértelenségem tagadhatatlan.
Elfúj a szél, elvisz az ár.

A magot, a szilárd belsőt kutattam,
állítólag van mindenkinek.
Most takaróba bugyolált hernyó vagyok.
Sírok és ég a lábam. Mikor árnyékom rúgom,
saját testem görnyed.
A gyomromnak ez nem tesz jót.

Tudásunk akár használhatnánk is,
akár fel is használhatnánk,
hogy könnyebb legyen idegenben élni.
De sejtem, semmi közünk az anyaghoz,
vagy a struktúrához. Az elbeszéléshez. Az ígéhez.

Az ösztönt, a logikát és a tudatot
csak elméletben másolhatjuk egymásra,
s csak óvatosan csúszthatjuk a bőr alá.
Az időszűke összezár.
Az otthon határai sem hajlíthatók.

Terek: idegen

Elképzelem magam a tengernél,
amikor kinézek azon az ablakon.
Valami hátsó, rejtett bejárat kavicsos oldalát látom,
ahová még sosem találtam el.

És a makacsul zöld füvet látom,
És a kissé szürke eget.

S nem hiszem el, hogy itt vagyok.
csak bentről tudom, milyen hely ez,
a tengerhez, a lépcsőkhöz,
a kissé szürke éghez
egyszerre tartozó.
A négyes egyébként. A négyes szoba az.
De melyik lejárát?
Kívül nem találom,
pedig sokszor jártam körbe az épületet,
túl gyakran gyalogoltam,
de mintha teljesen más országban lennék.

A falakon kívül a hang nem terjed akadályozott térben.
Ezért akarok kijutni oda, felfázni akár.
Nyomot hagyni, odakaristolni valamit. Kiáltani.
Hámló arcokra, határozatlan körvonalú hegekre emlékezni nem.

Czucz Enikő (Dunaszerdahely, 1990): költő, tanulmányíró, kritikus.
Jelenleg Nagy-Britanniában él.